

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 17C/209/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225229
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Pacherová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2014:1212225229.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave pred sudkyňou JUDr. Michaelou Pacherovou, PhD., v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 6 853,66 € a nemajetkovej ujmy 1 370,73 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému súd náhradu trov konania **nepriznáva**.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012 sa žalobca domáhal, aby súd žalovaného zaviazal na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla nesplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 1233246 dlžníkom (povinným) K. C., nar. XX.XX.XXXX (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 4868/2011) v zákonom stanovenej lehote. Žalobca sa zároveň domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 6 853,66 eur z titulu majetkovej škody a 1370,73 eur z titulu nemajetkovej ujmy.

V žalobe žalobca uviedol, že ako veriteľ zo zmluvy o úvere č.: 1233246 navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 1233246 dlžníkom K. C., nar. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 4868/2011. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie

2

17C/209/2012

exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu (Okresný súd Bratislava II) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie

všeobecného súdu (štátneho orgánu), rozhodnutie rozhodcovského súdu, alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 19.08.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 148 dní). Žalobca mal za to, že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe, keď ním prejednaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu a rovnako neexistovala ani okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej, keďže exekučný súd návrh na vydanie poverenia zamietol.

Žalobca uviedol, že mu vznikla majetková škoda 6 853,66 € predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva.

Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20 % z uplatňovanej istiny majúc za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručený č. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti práva žalobcu. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymožitelnosti jeho pohľadávky. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá postupom exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára.

Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 28.07.2012, žiadal žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť majúc za to, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, danosť príčinnej súvislosti ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Žalovaný uviedol, že podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v

3

17C/209/2012

porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Z uvedeného mal žalovaný za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Pokiaľ by konajúci súd o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keď že

všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Na podporu tvrdených okolností žalovaný poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods. 1 zák. č. 38/993Zb. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné práve prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prieťahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a finančné zadosťučinenie priznáva by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a finančné zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zák. č. 514/2003 Z.z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy.

Žalovaný taktiež uviedol, že žalobca nepreukázal tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať náhrada v peniazoch. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy sa vychádza z významu sporu pre žalobcu, zo skutočnosti, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave, ako aj zo skutočnosti či sa jedná o právnickú alebo fyzickú osobu. Žalovaný uviedol, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Žalobca nekonkretizoval, v čom spočíval "zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov" žalobcu, a ako situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa". Žalovaný s poukazom na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 a článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012 uviedol, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v

4

17C/209/2012

konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. V takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považoval žalovaný za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu, už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce.

Súd vec prejednal v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného, ktorí sa na pojednávanie súdu nedostavili, hoci boli riadne predvolaní. Súd prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Právny zástupca žalobcu svoju neúčast' ničím neospravedlnil, ani nepožiadala o odročenie pojednávania. Právny zástupca žalobcu doručil súdu e-mailom, odoslaným dňa 02.10.2014, návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaniu veci. Žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil e-mailovým podaním odoslaným dňa 03.10.2014 z dôvodu hospodárnosti konania s tým, že nežiadala odročiť pojednávanie, s tým, že trvá na písomnom vyjadrení k žalobe.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Dôvodom pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. musí byť, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši prejudiciálna otázka. Túto otázku si však súd môže vyriešiť aj sám s poukazom na ustanovenia § 135 ods. 2 O. s. p. V predmetnej veci zaujatosť zákonného sudcu, ktorý vec prejednáva, žalobca namietal už v podanej žalobe. O jeho námietke bolo rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako súdom nadriadeným postupom podľa § 16 ods. 1 O. s. p. uznesením zo dňa 22.10.2012 č. k. 6NcC/72/2012-20, ktorým zákonná sudkyňa JUDr. Michaela Pacherová nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 17C/209/2012, keďže nebola zákonnou sudkyňou v predmetnej exekučnej veci.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 02. 7. 2013 č. k. III. ÚS 295/2013-12 sťažnosť žalobcu zo dňa 13. 12. 2012 proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.10.2012 č. k. 6NcC/72/2012-20 odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie.

5

17C/209/2012

V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a ani podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p., keďže sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.10.2012 č. k. 6NcC72/2012-20 bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 02. 7. 2013 č. k. III. ÚS 295/2013-12 odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie a neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Súd preto návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Vykonaným dokazovaním oznámením obsahu listinných dôkazov predložených žalovaným a zadovážených súdom (§ 129 O. s. p.), zistil súd tento skutkový stav veci:

Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 39Er/700/2011 súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie žalobcu ako oprávneného zo dňa 24.03.2011, na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 17.12.2010 sp. zn.: SR 12214/10 vydaného v prospech oprávneného proti povinnému K. C., nar. XX.XX.XXXX na zaplatenie istiny v sume 1 898,56 € spolu so zmenkovým úrokom vo výške 25 % denne (91,25 % ročne) z dlžnej istiny od 12.5.2010 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne z dlžnej istiny od 4.10.2010 do zaplatenia a zaplatenie trov konania 429,04 €, bola doručená tunajšiemu súdu dňa 12.04.2011 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 4868/11. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd uznesením zo dňa 21.07.2011, č. k. 39Er/700/2011-9 zamietol a následne uznesením zo dňa 11.10.2011, č. k. 39Er/700/2011-9, exekučné konanie podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku zastavil.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, v znení účinnom od 01.01.2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia

6

17C/209/2012

sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplyní počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 27 ods. 1 citovaného zákona, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok), účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota

neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného

7

17C/209/2012

titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných ustanovení právnych predpisov súd dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu), proti povinnému K. C., vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 39Er/700/2009, tunajší súd uznesením zo dňa 21.07.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia (24.08.2011), súd v zmysle § 44 ods. 3 Exekučného poriadku exekučné konanie zastavil. Z uvedených skutkových okolností vyplýva, že súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie konal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že 15-dňová lehota platí iba v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nevzťahuje na prípad, keď žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je v celom rozsahu zamietnutá. Na strane súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie bola potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, s tým záverom, že súd žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v celom rozsahu zamietol. Zákon nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť v prípade, že zistí rozpor exekučného titulu so zákonom.

Žalobca sa po tom, čo žalovaný jeho žiadosti na predbežné prerokovanie veci nevyhovel, domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z.z. všeobecný súd nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Nakoľko však právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z., účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, nevyžadovala vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky

8

17C/209/2012

konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd dospel v súlade s § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty. Súd preto na základe uvedeného dospel k záveru, že nebol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď nedošlo k nesprávne úradnému postupu tunajšieho súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie ale žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celom rozsahu zamietol. Súd má za to, že ustanovenie st. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že v prípade, ak súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15-dňovej lehote, v danom prípade, však súd zistil rozpor celého exekučného titulu so zákonom, z ktorého dôvodu žiadosť o udelenie poverenia zamietol v celom rozsahu. V takomto prípade, súd nie je viazaný na 15 dňovú lehotu na rozhodnutie. Vzhľadom na skutočnosť, že nebol splnený ani len prvý predpoklad zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, súd sa v ďalšom nezaoberal otázkou splnenia ďalších zodpovednostných predpokladov práva na náhradu škody a žalobu v celom rozsahu zamietol. Na margo súd iba dodáva, že majetková škoda predstavuje skutočnú škodu resp. ušlý zisk a nemožno ju stotožňovať s výškou istiny uplatňovanej v pôvodnom konaní (rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, sp. zn. SR 12214/10). Okrem toho sa žalobca domáhal z titulu náhrady majetkovej škody zaplatenia sumy 6 853,66 €, pričom predmetom rozhodcovského konania bolo zaplatenie istiny vo výške 1 898,56 € s prísľušenstvom. Žalobca sa taktiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20 % uplatnenej istiny pred rozhodcovským súdom, čo taktiež nezodpovedá zásadám jej priznania podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. Z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinného K. C. na zaplatenie istiny v sume 1 898,56 € spolu so zmenkovým úrokom vo výške 25 % denne (91,25 % ročne) z dlžnej istiny od 12.5.2010 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne z dlžnej istiny od 4.10.2010 do zaplatenia a zaplatenie trov konania 429,04 €.

Keďže žalobca nepreukázal splnenie ani len prvého zákonného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ žalovaná vzniesla námietku premlčania, súd mal za to, že táto bola neopodstatnená. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade mohlo dôjsť k vzniku škody resp. nemajetkovej ujmy u žalobcu najskôr po uplynutí 15-dňovej lehoty odo dňa doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (12.04.2011), teda dňa 27.04.2011 . Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorého predbežného prerokovania nároku neplynie premlčacia doba, boli doručené žalovanému (podľa jeho vyjadrenia) dňa 23.04.2012. Návrh žalobcu na začatie konania bol doručený súdu dňa 27.09.2012, teda pred uplynutím 3-ročnej premlčacej doby.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Keďže úspešnému žalovanému vo veci v konaní žiadne trovy nevznikli (zo spisu nevyplývajú), súd jej ich náhradu proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p.,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené

(§ 205a O. s. p.),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 251 ods. 1 veta prvá O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (§ 251 ods. 1 veta prvá O. s. p.).